

Papers misteriosos

SÒNIA HERNÁNDEZ

El primer és el misteri. Per això a Lluís Lleó (Barcelona, 1961) li interessa l'obra de Jasper Johns, Pablo Palazuelo, Ellsworth Kelly o Agnes Martin. Pel mateix motiu ha estat immers pràcticament dos anys en una producció gairebé obsessiva al voltant del paper, sense arribar a afirmar taxativament que ja n'hagi sortit: "El paper és molt absorbent, perquè és un treball molt íntim, és treballar amb una matèria gairebé viva", comenta. Aquesta reiteració, que no repetició, és una de les principals característiques d'aquest projecte que exposa a la galeria Marc Domènech i l'Institut Cervantes de París, en el qual ret un sentit homenatge a la col·leccionista i amiga personal Marion Selig, que va morir víctima de leucèmia el mes de març del 2015, però no sense abans deixar tot disposat perquè una peça de Lluís Lleó entrés a formar part de la prestigiosa col·lecció d'obra sobre paper de la Morgan Library novaiorquesa. També hi ha obres seves en col·leccions de museus i centres d'art com el Reina Sofia, Es Baluard o la Universitat de Princeton.

Els papers d'aquesta sèrie evocuen les espècies de la papallona Morpho. Van conviure tots al seu estudi de Brooklyn, establint

relacions entre si fins que apareixia "una cosa similar a la rebel·lia" del creador, amb voluntat de trencar aquells llaços per buscar imatges noves: "No m'he sentit mai còmode fent el mateix molt de temps, quan feia alguna cosa, encara que agradés la gent, o precisament per això, sentia la necessitat de fer-ne una altra

les claus

L'ARTISTA Fill de pintor, nét i besnét també de creadors plàstics, viu a Nova York, ciutat que, diu, obliga a una reinvençió contínua.

L'OBRA Els seus 'papers', treballats amb grafit però també oli i tinta, exploren amb elegància la condició humana.

de diferent", apunta l'artista.

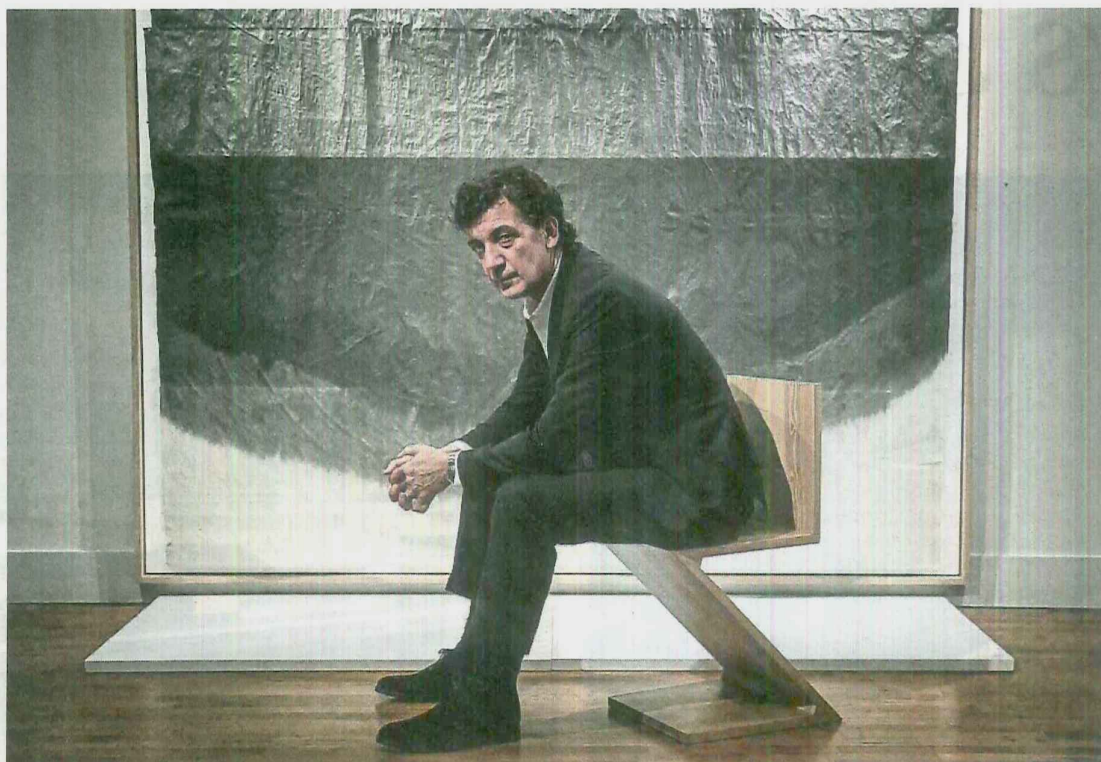
Va tenir clar que només podia ser artista quan va tornar del servei militar. També li interessava l'arquitectura, que encara està molt present en la seva obra -ha treballat amb Rafael Moneo i Álvaro Siza-, però era mal estudiant. Viu a Nova York des de fa més de vint-i-set anys perquè és una ciutat "selvàtica, que

obliga l'artista a posar-se a prova constantment per continuar millorant". Va abandonar Barcelona perquè, sent fill de Joan Lleó, autor de frescos celebrats, a més de nét i besnét de creadors plàstics, sempre va tenir clar que "aquest país és un lloc complicat per ser artista. Una de les raons per les quals ha donat tan bons artistes és perquè és gairebé impossible ser-ho i cal esforçar-se molt". L'aparent comoditat que després no ho és tant, les distàncies reduïdes o la facilitat per conèixer tothom són alguns factors que al seu parer no contribueixen al creixement del creador. Està convençut que el misteri s'assoleix amb esforç, corrent riscos i fins i tot equivocant-se, per això li agradaria que les seves peces s'interpretessin com es llegeix un llibre: "És clar que l'obra ha d'entrar pels ulls i ser atractiva. Em fascina la bellesa, és el més important; però voldria que hi hagués una mica més de reflexió. Qui mira ha de posar una mica de la seva part. La immediatesa en la qual vivim ara fa que molts artistes caiguin en l'ocurrència o l'anècdota, però això dura molt poc temps".

Aprofundint en aquesta reflexió que reclama, esbossa una possible conclusió: que l'obra es converteix en el reflex del creador. En alguns casos, l'elaborat grafit i els argentats evocuen les superfícies de miralls en els quals es busca una nova incògnita. "El problema de les influències és que creus que treballes la teva creativitat quan en realitat estàs copiant el que han fet altres. Per això, quan treballo, sempre penso que si és l'últim dia de la meua vida, m'agradaria haver acabat una cosa que només he pogut fer jo". |

Lluís Lleó. Marion Papers

GALERIA MARC DOMÈNECH. BARCELONA. WWW.GALERIAMARCDOMENECH.COM. FINS AL 27 DE GENER

Lluís Lleó fotografiat a la galeria Marc Domènech